

Gyöngy

Gyöngy, hercegek gyönyörűsége,
Körötte fénylő arany-foglalat,
Ha egész Keletre mennék is el érte,
Nem volna még egy ily drága darab.
Oly folttalan. Oly szépséges a fénye,
Hasonló ugyan hol is akad?
A leggazdagabbnak lehetne éke,
Többre tartottam, mint önmagamat.
De jaj! Elvesztettem a dombok alatt,
Elgurult, nem szerzem soha vissza;
Bánat mardos: semmim se maradt,
Gyöngyöm oda, a tündöklő, a tiszta.

Mióta azon a tisztáson eltűnt,
Csak vártam egyre, vágyakozva
Arra, kitől minden kínom megszűnt,
S minden vígságom visszahozza.
Bár engem belül a bánat elnyűtt
Szivem a szomorúság lehúzza,
Mégsem hallottam dalt ily csudásan csengőt,
Mint amely akkor jött hozzám, lopódzva.
Több is jött hozzám, s az az óra
Felidézte fehér színét;
A sivár sír tőlem elorozta
Tiszta gyöngyöm, mely gyönyörűség.

Az a tisztás tele szépszagu fűvel,
Ahol e kincs a semmibe veszett.
Százszínű, tarka virágszirom-tenger,
S fénylenek a napon a friss levelek.
Nem sorvad ott se gyümölcs, se virág el,
Hol Ó a fekete földbe esett,
Hisz minden növény holt magból kel,
Termést learatni csak így lehet.
Mert minden jó csak jóból ered,
Olyan nincs, hogy ily nagyszerű mag
Ne bocsásson ki finom illatu fűvet
E gyönyörű gyöngyből, mely mindig tiszta marad.

E tisztásra, melyről most mesélek,
Tévedtem a zöld fák mögött.
Augusztus volt, mikor a búza beérett.
Ott, hol gyöngyöm a földbe költözött,
Fénylő virág vagy arra, temérdek.
Viola, gyömbér, gyöngyköles között
Bazsarózsa nyílt, behintve az egészet.
Szemem, szivem gyönyörködött
Eme virágba öltözött
Tisztásban, mely kellemes illatú,
Biztos, hogy itt rejtőzködött,
Gyöngyöm, a tiszta, a finom foglalatú.

A tisztáson ökölbe szorult a kezem:
Gondok nyomtak, bús gondolatok.
Hirtelen összeszorult a szivem,
Bár értelmem lecsillapított.
Gyászoltam gyöngyöm, kit ott elvesztettem,

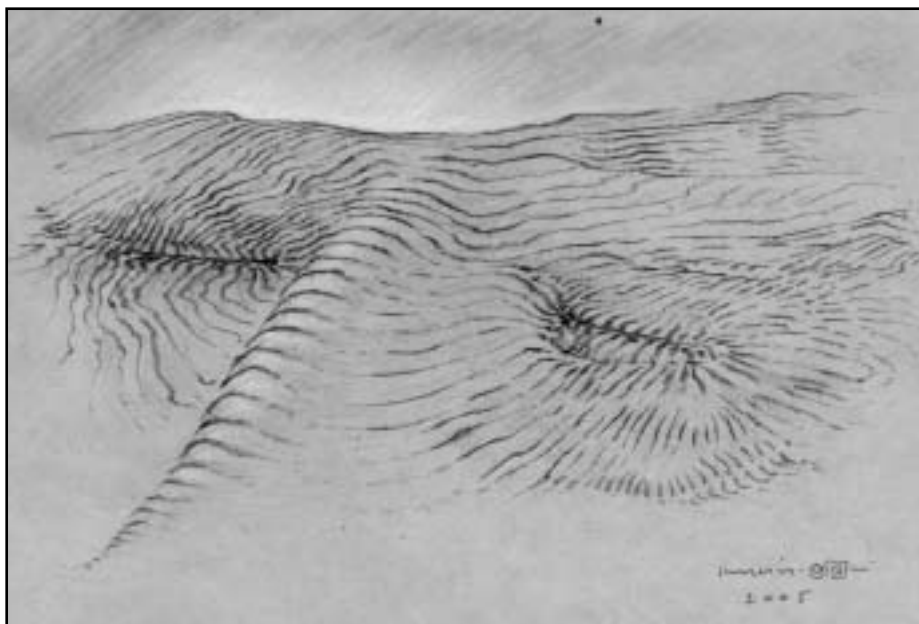
És a sok érv egymással öltre kapott.
Noha vigaszra lelt végre a lelkem,
De a nyügtől mégse nyughatott:
Gyöngyöm mi végre raboskodik ott?
Egyszer csak mély álomba merültem,
Besziva a sok szép szagot
A tiszta Gyöngytől megbűvölten.

•

Testem a tisztáson maradt,
A lelkem meg fölrepült a magasba,
Hogy Isten kegyelméből mihamarabb
A csodák kusza útjait kikutassa.
Nem alítottam, hol vagyok ezalatt,
Mellette száz szédítő magas szikla,
Feléjük fordítottam arcomat,
Felpillantottam fénylő csúcsaikra,
Ragyogtak, mint megannyi szikra,
Hozzájuk foghatót nem látott földi szem,
Semmi emberi kéz alkotta
Nem csillog ilyen ékesen.

Ékesek voltak a hegyoldalak is:
Tündöklő sziklakkal telis-tele;
Az erdők fénye is tündökletes,
Kék a fák törzse és teteje,
Akár a ragyogó ametiszt.
Mintha szinezüst lenne minden levele,
Amint a napfény rájuk esik,
Szórták a szikrát százfele.
A földet nem kavics borította be:
Drágagyöngy díszlett mindenütt.
A nap fénye emellett fakó és fekete:
Elbújhat eme ékességek mögött.

Képes Julianna fordítása

Kurcsis László grafikája